

ת"פ 22220/04/14 - י מ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 22220-04-14 מדינת ישראל נ' מ

בפני	כב' השופטת הדס רוזנברג שיינרט
מבקש	י מ
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. לפניי בקשה לפסילת שופט, אשר הוגשה מטעם הנאשם, טרם שמיעת הראיות בתיק.
2. בנימוקי הבקשה נרשם, כי בתאריך 7/4/14 הגישה המתלוננת בקשה לצו הגנה (ה"ט 13628-04-14), הדיון במעמד צד אחד התקיים בפני מותב זה ובסיומו הוצא צו הגנה זמני. עוד נטען, כי ביום 13/4/14, התקיים דיון במעמד המתלוננת והנאשם, במהלכו נפרשו בפני בית המשפט טענות הצדדים, לרבות "עובדות ואמירות משמעותיות הנוגעות במישרין לאמור בכתב האישום". במצב דברים זה, סבור המבקש כי קיים חשש למשוא פנים, המחייב העברת דיון ההוכחות למותב אחר.
3. המשיבה מתנגדת לבקשה וגורסת כי אין במקרה דנן חשש לדעה קדומה נגד הנאשם.
4. בהתאם לסעיף 77א(א) לחוק בתי המשפט (נוסח משולב), התשמ"ד-1984, "שופט לא ישב בדיון אם מצא, מיוזמתו או לבקשת בעל דין, כי קיימות נסיבות שיש בהן כדי ליצור חשש ממש למשוא פנים בניהול המשפט".
5. לאחר ששקלתי את הנטען בבקשה ואת מכלול נסיבות העניין, באתי לכלל מסקנה כי אין במקרה בו עסקינן כל חשש למשוא פנים ובהמשך לכך אין מקום לקבלת בקשת הפסילה, כל זאת נוכח הטעמים שיפורטו להלן;
6. בפני מותב זה נשמעים, במסגרת סבב התורנויות, דיונים רבים הנוגעים לבקשות למתן צווי הגנה ונוכח טיבם וכמותם של הדיונים בהם מדובר, קיומו של הדיון נשוא הבקשה, כלל לא היה זכור לבית המשפט, עד שבא כוח הנאשם בחר להעלותו במסגרת הבקשה שבנדון.

7. משהעלה המבקש את חששו מפני השלכות הדיון, שהתקיים בפני בית המשפט בתאריך ה- 13/4/14, פניתי לבדוק את מהותו של הדיון נשוא הבקשה. מעיון בפרוטוקול הדיון, עולה כי שני הצדדים שטחו בפני בית המשפט את עמדותיהם בצורה מאוזנת לחלוטין, כאשר בסופו של יום נסתיים הדיון בכך שהצדדים הגיעו להסכמה על הארכה קצרה של הצו הזמני, מבלי שבית המשפט נדרש להכרעה או להבעת עמדה כלשהי, בנוגע לטענות הצדדים. בית המשפט לא קבע ממצאים עובדתיים ולא נדרש לקביעות מהימנות.

יתרה מכך, החלטת בית המשפט נוסחה באופן המבהיר, כי הסכמת הנאשם להארכה קצרה של הצו, הנה מבלי להודות בעובדות שתוארו ע"י המתלוננת (ר' סעיף 4 להחלטה).

לא זו עם זו, העמדה המשפטית היחידה שנרשמה בגוף ההחלטה, הייתה: "אינני סבורה כי מתקיימים תנאיו של החוק למניעת אלימות במשפחה, במובן זה שלא הופעלה אלימות פיזית מצדו של המשיב כנגד המבקשת או בתה בסמוך להגשת הבקשה" (ס' 5 להחלטה). ברי כי אין באמירה זו כדי לשקף דעה קדומה כנגד הנאשם אלא ההפך מכך. הארכת הצו הזמני, בהסכמת הצדדים, נועדה אך כדי לאפשר לצדדים לשקול את צעדיהם ולפתור את הסכסוך ביניהם בדרכי נועם וללא לחץ (ע' 7 ש' 1).

8. הלכה היא כי על בית המשפט לפסול עצמו מלשבת בדין, מקום שקיימת אפשרות ממשית, מבחינה אובייקטיבית, של משוא פנים בניהול המשפט. מבחן האפשרות הממשית משמעותו שהשופט גיבש לעצמו עמדה (סופית) באופן שאין עוד טעם בהמשך המשפט (ראו למשל **בג"צ 4057/00 בעניין ישקר בע"מ**, נה(3) 743).

לא למותר להוסיף, כי בעניין ישקר דלעיל, נקבע כי "**פסק-דין שניתן במעמד צד אחד, בלי שנפרסה בתיק מסכת הראיות, אינו מעלה - בדרך-כלל - חשש כאמור**" (למשוא פנים - ה.ר.ש) (סעיף 14 לפסק הדין , הדגשות שלי - ה.ר.ש.).

9. **בע"פ 950/85 רובין נ' מ"י פ"ד מ(1) 82**, קבע כב' הנשיא שמגר, את הדברים הבאים בהקשרן של בקשות לפסילת שופט:

"מדובר במערכת שיפוטית מקצועית, ועל-כן אין כל מקום לסברה, שכל קטע של מידע, המגיע לידיעת שופט, פוסל אותו מהמשך הדיון".

וכן:

"בפסיקתו של בית-משפט זה הובהר, כי רצוי להימנע מהבאתו של הדיון בתיק לפני אותו שופט שדן במעצר, אך הכוונה הייתה, בעיקר, לכך, שיימנע הדיון לפני אותו שופט שעין בחומר הראיות של התביעה...". (הדגשות שלי - ה.ר.ש.).

10. יישומן של ההלכות ומבחן האפשרות הממשית למשוא פנים, על נסיבותיו של מקרה זה, מוביל למסקנה כי אין מקום לקבלת בקשת הפסילה. הדיון הראשוני, שקיים במעמד המתלוננת בלבד, לא הוביל לגיבוש עמדה כנגד הנאשם ואין בו כדי להעלות חשש ממשי למשוא פנים. בדיון השני, נשמעו עמדות שני הצדדים והדיון הסתיים בהסכמה הדדית, כך

שבית המשפט לא נדרש לגיבוש עמדה ולהכרעה בנוגע לטיעוני הצדדים. במהלך שני הדיונים לא נחשף בית המשפט למסכת ראיות התביעה או למידע בנוגע להרשעות קודמות (ככל שקיים). בנסיבות אלו, מובהר כי מותב זה לא גיבש כל עמדה בנוגע לעבירות נשוא כתב האישום ולא הוכחה אפשרות ממשית, מבחינה אובייקטיבית, למשוא פנים בניהול המשפט.

11. נוכח כל האמור מעלה, אני דוחה את הבקשה לפסלות שופט.

המזכירות תעביר החלטתי לצדדים.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ז כסלו תשע"ה, 09 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.